

TOVEERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

N:o 36

TIISTAINA, SYYSKUUN 4 P.—TUESDAY, SEPTEMBER 4.

1917 — Seitsemäs vuosik.

URHOJEN MAAN

Oli kerran suuri ja mahtava maa, jolla oli monta nimeä, mutta yhteisellä nimellä sitä kutsuttiin Urhojen maaksi.

Tämän maan tekivät mahtavaksi ja rikkaaksi ihmiset kaikista kansoista, sillä he toivat tänne mukanaan ystävänsä, Vapausveljekset, joita oli kolme, nim. Kokoontumis-, Puhe- ja Paino Vapaus. Ja kansa laati maansa perustuslain näiden veljesten nimeen, syytä kun nämä veljekset olivat yhtä hyviä ystäviä kaikille kansallisuuksille.

Mutta kansan keskuudessa nousi ovelia kettuja, jotka liehakoivat ja lipakoivat ja Vapausveljesten hyväntahtoisessa suojassa harjoittivat varkautta silloin kuin eivät veljekset arvanneet olla varuillaan. Ja kun maa oli niin onnellinen oli se myöskin siiksi lapsellinen, että sen kansa luotti sokeasti Vapausveljesten suojelukseseen ja Vapausveljekset luottivat maan urhoihin. Ja ennenkuin kukaan hoksasi oli kansan keskuudessa noussut kaksi julmaa ja vallanhimoista herraa, jotka koko sukukuntansa ja ystäväpiirinsä avustamana olivat kuristaneet Vapausveljekset, niin ettei heistä ollut enään kuin hahmo jällellä, ja samalla kytkeneet maan kansan kahleisiinsa niin, että ihmisten jokaisesta hengenvedostaankin täytyi maksaa heille veroa. Nämä herrat olivat Roorgan ja Mokkifeller. Mokkifeller kytki ja kiristi kahleita ja heilutti ruoskaa ja Roorgan keräsi verot kassaholveihinsa.

Ja he tulivat niin voimalliseksi etteivät he ainoastaan kantaneet veroa Urhojen Maan kansalta, mutta myöskin maailman kansoilta.

Siellä täällä nousi agitaattoreita järjestämään Urhoa noita suuria ja hirmuisia herroja vastaan, mutta herrat olivat voimalisemmat kauan aikaa, kunnes vihdoinkin Urhojen joukko alkoi olla vaarallinen herroille.

Ja sitten julistettiin maailman sota ja laitettiin Urhot sotaan, ettei heillä olisi aikaa järjestää herroja vastaan. Ja samalla Roorgan ja Mokkifeller käyttää sotatilannetta hyväkseen ja pakottaa kaikki kansat heidän orjikkeeseen vaikkapa ne pitäisi työhön marssittaa pistimen kärjen edessä.

Ja niin he alkoivat toimenpiteisiin suunnitelmansa täytäntöön panemiseksi. Missä ikänä nähtiin jonkun Vapausveljeksen haamu liikkuvan, niin kohta lä-

hetettiin ratsupoliisi sitä kapuloimaan ja ajamaan piiloonsa ettei vaan kansa saisi heitä nähdä, sillä herrat tahtoivat saada kansan kokonaan unhottamaan koko Vapausveljekset.

Mutta kansa ei unhoittanut hyväntekijöitään ja mitä pitemmän aikaa Vapausveljekset olivat pois heidän näkyvistänsä, sitä suurempi ikävä heille tuli.

Ja kun Roorgan ja Mokkifeller olivat lyhytnäköisyydessään antaneet aseet kansan urhojen käsiin ja tehneet heistä sotamiehiä, huillen sillä omaa valtaansa lujittavansa, niin Urhot vihdoinkin lähtivät etsimään Vapausveljeksiä ja käänsivät aseensa Mokkifellerin kahleita vastaan ja katkoivat ne ja raivasivat tiensä Vapausveljesten luo. Myöskin he murtautuivat Roorganin kassaholveihin ja polttivat kaikki kiinnityskirjat, mitä siellä oli

joiden nojalla kansoilta veroa kiskottiin. Roorgan ja Mokkifeller otettiin vangiksi ja heidän järjestelmänsä tuhottiin perinpohjin.

Sitten valitsivat Urhot Vapausveljesten äidin Kansanvalinnan presidentiksi ja hänen tyttärensä Rauhan varapresidentiksi. Veljekset Puhe Vapaus, Paino Vapaus ja Kokoontumis Vapaus valittiin komiteaksi, joka valvoo yleistä kansan parasta.

Uusi kansanvaltainen hallitus päätti, että tästä edes ei kukaan saa omistaa yksityisesti mitään luonnollista tulolähdettä ja sen kautta päästä niin hirmuiseksi hallitsijoiksi kuin olivat Roorgan ja Mokkifeller, jotka nälkäänmännittivät ihmisiä raskailla verotakoillaan ja korkeilla elinkustannuksilla ja lisäksi pakottivat Urhot teurastamaan toisiaan kauheilla sotakentillä.

Miten korkeat elinkustannukset voidaan ainaiseksi poistaa

Kirj. Harry W. Laidler.

On tarpeellista kajota siihen seikkaan, että korkeat elinkustannukset Yhdysvalloissa ovat muodostumassa yhä suuremmaksi murhenäytelmien lähteeksi Amerikan kansalle.

Yhdysvaltain työdepartementin kesäkuun julkaisu kertoo, että 16 päivästä huhtik. 1916 15 päivään huhtikuuta 1917 ruokatarpeiden hinnat kohosivat keskimäärin 32 prosenttia ja sellaiset työväenluokan jokapäiväiset tarpeet kuin perunat kohosivat hinnassa niinkin paljon, että 146 prosenttia. Sitten huhtik. ovat jokseenkin kaikki ruokatarpeet kohooneet hinnassa. Kaikki muutkin työväenluokan tarpeet ovat suhteellisesti kohooneet hinnassa.

Eikä tämä hintojen kohoaminen ole yksinomaan sota-ajan aiheuttama ilmiö. Jokseenkin jokaisessa teollisuusmaassa ovat elinkustannukset kohooneet pilviä kohden sitten vuoden 1896 ja englantilaisen taloustieteilijän Sidney Webbin antaman lausunnon mukaan juuri ennen sodan puhkeamista: on elinkustannusten kohoaminen johtanut suurten työläisjoukkojen elintason alenemiseen huolimatta työväenjärjestöjen ponnisteluista.

Yhdysvaltain teollisuusoloja tutkinut komissioni ja joukko muita tilastotieteilijöitä ovat an-

taneet lausuntoja, että lähes puolet Yhdysvaltain perheiden huolenpitäjistä saavat joka vuosi vähemmän kuin riittämään heidän ja heidän perheittensä kunnolliseen ruokkimiseen, vaatettamiseen ja suojaan. Niille kymmenille tuhansille, jotka olivat alapuolella normaalielintasoja ennen tätä elintarpeiden hintojen nopeaa nousua on tämä lisätty taakka viime kuukausien aikana todellakin raskas.

Jos ei mitään tehoisaa parannuskeinoja pian löydy, niin voimme odottaa näkevämme lyhyen ajan sisällä nälkäkapinoiden vastenmielisen näyn tämän maan suurissa kaupungeissa.

Mitä aijomme me tehdä tämän asian suliteen? Ennekuin tämä maa sekaantui sotaan, komissioni komissionin jälkeen nimettiin tätä asiaa tutkimaan. Näiden antamat esitykset aseman korjaamiseksi olivat suurimmaksi osaksi lapsellisia.

Tämän maan sekaantuminen sotaan on saanut ihmiset ajattelemaan ja toimimaan perusteellisemmin. Tässä yltäkylläisyyden maassa on se tärisevä yllätys, että kolme kuukautta sodan julistamisen jälkeen me maksamme Herbert C. Hooverin lausunnon mukaan 25 prosenttia enemmän leivästä kuin mitä Englannissa leivästä vaaditaan kolme vuotta

sodan alkamisen jälkeen; että "keskimääräinen hinta mitä kuluttajain täytyy maksaa niissä maissa, missä ravinnonvalvonta hallitus on nykyään voimassa, on alempi kuin Yhdysvalloissa valitsevat hinnat" ja että "viime viiden kuukauden aikana yksinomaan jauhoista on Amerikan kansalta kirjotettu \$250,000,000 yli tehtäjiöitten ja vähittäismyyjien tavallisia voittoja."

On tarpeellista arvioida suhteellista rahan vaikutusvoimaa ja muita tekijöitä hintojen kohoamisessa.

Olemme vakuutettuja siitä, että hinnat tavattomasti alenevat, jos me estämme pienen ryhmän yksilöitä kiskomasta biljoonia dollareita kansalta luonnollisten tulolähteitten ja muiden perustarpeiden omistuksen kautta; jos me poistamme sen suunnottoman haaskauksen, joka nyt on seurauksena tästä kilpailujärjestelmästä. Ja suunnaton kiskominen ja haaskaus minun mielestäni voidaan poistaa ainoastaan elintarvelähteitten yhteisomistuksen kautta.

Ja päivien vieressä aletaan tätä totuutta ymmärtää, vaikka himmeästikin, sitä todistaa ne varmat askeleet mitä on monessa soivassa maassa otettu rajoittamattomasta yksilöllisyydestä kollektivismia kohti teollisuudessa. Valitettavasti kyllä tähän asti saavutettu omaa hyvin vähän siitä kansanvaltaisia piirteitä, mitkä sosialistit ja muut radikaalit pitävät välttämättömänä yhteiskunnalliselle hyvinvoinnille.

Ja yhtä kaikki merkitsee se paljon.

Saksa missä sodan alussa oli suurin määrä kolektiivista kontrollia, on sitä kontrollia lisännyt joka puolella. Se on ottanut johtavimmat raaka-aineet kokonaan hallitukselle, hallitus määrää korkeimman hintamäärän monille tarpeille ja on ottanut ruuan jaon haltuunsa. Monta kuntaa on ryhtynyt kunnalliseen maanviljelykseen tai muihin tuotantotoimiin.

Tohtori Edmund Fisher, Saksan parlamentin sosialistijäsen, v. 1915 julkaisi arvioluvun, että silloin ei vähempi kuin 55 prosenttia Saksan koko väkiluvusta saivat elatuksensa suoraan tai epäsuorasti valtiolta. Se on kollektivismia lähes yhtä paljon kuin mikä muu tahansa, joka on estänyt siellä taloudellisen luhistumisen tämän sodan aikana.

Englanti joulukuun 1 p. 1916

(Jatkoa toisella sivulla)